

литна ли .стремглавъ, надоле устременъ,
душа копнѣй на свѣтло да почине.
И винаги напредъ, и всѣкога надиря...
Азъ вѣчно диря...

Тази изповѣдь е една правдива само х а р а к т е р и с т и к а. Яркитѣ антитези разкриватъ полярността въ чувствата и стремежитѣ на поета — дветѣ непримирими души въ него. Противоположнитѣ човѣшки дейности и състояния тукъ сж прекрасно опредѣлени и показани. „И въ samozабвението на труда“ ѝ „въ саморазяждането на покоя“ — какви вѣрни и нови опредѣления!

Животътъ е страдание, сждбата на човѣка, на Яворовския човѣкъ, е сждбата на Иова. Каква утеха би могла да му донесе, напр., славата, щомъ и тя е добита съ цената на толкова горчивини! — Не нейнитѣ лаврови листа, а бодлитѣ на трънения вѣнецъ чувствува поетътъ на главата си:

Славата на пѣсень — може би за нѣманъ залъкъ,
за дни безъ заветъ или нощи безъ свѣтило,
за болки знойни отъ жбитѣ на клеветникъ жалъкъ,
на завистъ отъ забоденото жило...

Слава! — Чувамъ азъ да славятъ и поета. Слава — за незабравата свидетелствена дума...

О присмѣхъ зълъ! Да ми звучи тя нивга не престава,
като обидна и жестока глума!

(„Славата на поета“)

Той е приведенъ (физически и душевно) подъ бремето на единъ постояненъ гнетъ: превва се подъ давящата сила на злото.